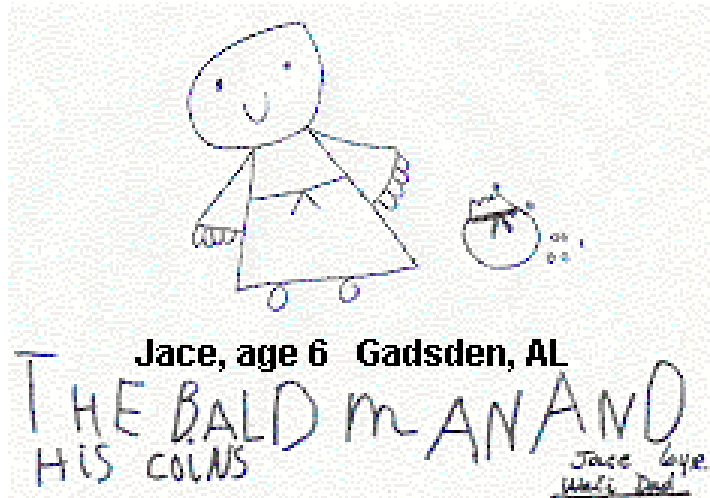

ואלי-דאד

הודו

הוא חי כך שנים רבות. יום אחד הוא החליט ואלי-דאד לספור את הכסף שהצליח לחסוך ולטמון בכד גדול תחת רצפת הבקתה. בעמל רב הוא הוציא את הכד ובהפתעה גמורה הביט על ערמה

גדולה של מטבעות שנשפכה על הרצפה. מה יעשה עם כסף רב כזה? הוא מעולם לא חשב להוציא אותו למען עצמו כי הסתפק תמיד במה שהיה לו,

פעם חי בהודו אדם עני וקרח, בשם ואלי-דאד. משפחה לא הייתה לו והוא חי לבדו בבקתת בוץ קטנה, רחוק מכל ישוב. הוא התפרנס מקציר עשבים

ביערות, אותם מכר כמספוא לסוסים. הוא הרוויח רק מטבע קטן ביום, אך מאחר שצרכיו היו מועטים, הצליח לחסוך חלק מהשכר, וביתר קנה אוכל וקצת בגדים.

וחשב לחיות כך עד סוף ימיו, בלי כל נוחיות ומותרות.
בסוף הכניס את הכסף לשק הישן, שם אותו תחת מיטתו ונרדם כשהוא מכוסה בשמיכה הישנה והמרופטת שלו.
למחרת לקח את שק המטבעות, גרר אותו לחנות של צורף ושם, אחרי משא ומתן החליף את הכסף בצמיד זהב נהדר.
הוא עטף את הצמיד בהקפדה בסמרטוט כותנה וכך הלך לביתו של ידידו, אדם עשיר. היה זה סוחר-נוסע שעבר את הארץ עם שיירת גמלים ועם סחורות מארצות רבות. אחרי שיחה קצרה הוא שאל את ידידו, מי היא האישה האצילה, המוסרית והיפה ביותר שפגש אי-פעם.

הסוחר ענה מיד שזו, ללא כל ספק, הנסיכה קחאיסטאן, הידועה בכל הארץ ביופייה, אדיבותה ואצילותה.
"אם כך" אמר ואל-דאד "כשתעבור במקום מגוריה, תן לה את הצמיד הזה, עם ברכה כנועה של אחד, שמעריכך מוסריות יותר מאשר עושר."
עם זאת הוא הוציא את הצמיד ונתן אותו לידידו. הסוחר היה מופתע מאוד, אך הבטיח לבצע את בקשתו של הידיד.
במשך הזמן הוא אמנם הגיע לבירת קחאיסטאן. הוא ניגש לארמון, ומסר את הצמיד, ארוז בתוך קופסא מהודרת, עם המסר שקיבל מואלי-דאד.
הנסיכה לא יכלה לתאר לעצמה מי יכול היה לתת לה מתנה כזו, אך באדיבותה מסרה בחזרה כמתנה משא-גמל שלם של משי, עם מתנת כסף עבור הסוחר עצמו. עם אלה המשיך הסוחר בדרכו.

אחרי חודשים אחדים הוא חזר הביתה
והביא את מתנות של הנסיכה
לואלי-דאד. איזו מבוכה נגרמה לאיש
כאשר לפני בקתתו הונח משלוח המשי
הענקי. מה עליו לעשות עם הדברים
היקרים האלה?
אחרי מחשבה הוא פנה שוב לידידו
הסוחר ושאל האם ידוע לו נסיך כלשהו
שהאוצרות האלה יכולים להועיל לו.
"כמובן" אמר הסוחר משועשע מאוד
"אני מכיר את כולם, מדלהי ועד בגדאד
ומאיסטנבול ועד לוקנוב. ואין נסיך
מכובד ועשיר יותר מאשר הנסיך
מנקאבאד.
"אם כך, קח את כל המשי הזה אליו, עם
ברכות של איש זקן" אמר ואל-דאד,
שמח שיכול להתפטר מהם.
במשך הזמן הגיע הסוחר לנקאבאד
וביקש ראיון אצל הנסיך. אזי פרס בפניו

את מתנת המשי של ואל-דאד וביקש
מהאיש הצעיר לקבל אותם כהוקרה
לערכו וגדולתו.
הנסיך התרגש מאוד וציווה למסור
לואלי-דאד כתמורה שנים-עשר
מהסוסים האצילים ביותר, שבהם
השתבחה ארצו.
כמו קודם, לא ידע ואל-דאד מה לעשות
עם תריסר הסוסים הנהדרים. בסוף נתן
שניים מהם כמתנה לידידו הסוחר ואת
יתר העשרה ביקש לתת לנסיכת
קחאיסטאן.
הפעם הנסיכה הזמינה את הסוחר
לפניה ושאלה אותו על נותן המתנות.
רק שלסוחר, למרות שהיה איש ישר
ואמין, לא היה נוח לתאר את ואל-דאד
כפי שהוא, כאיש זקן שחסך פרוטה
לפרוטה מדי יום ושבקושי יש לו במה
לכסות את גופו.

"מה זה?!!" קרא ואלי-דאד כשראה את כל האוצרות שנערמו לפני דלתות הבקתה "ידידי, אנא קח לך ארבעה מהפרדות האלה עם המשא שלהן תמורת טרחתך, ואת היתר הובל-נא ישירות לנסיך האדיב של נקאבאד. הסוחר ראה שהוא מקבל תמורה נאה על מעשיו. כשרק יכול היה יצא לדרך לנקאבאד עם המתנה של הנסיכית. הפעם גם הנסיך נבוך והוא חקר את הסוחר. אך זה תאר את אלי-דאד במילים כאלה שהזקן לא היה יכול להכיר את עצמו אילו שמע אותן. גם הנסיך, כמו המלך של קחאיסטאן החליט לתת בתמורה מתנה מלכותית ממש, כדי שהנדבן האלמוני יפסיק לשלוח לו מתנות נוספות. לכן הוא הכין שיירה של עשרים סוסים נהדרים, מקושטי בדים רקומים בזהב,

לכן הוא סיפר לנסיכה שידידו שמע על יפייה ועל טוב לבה ושתמיד רצה לשים את הטוב ביותר לרגליה. הנסיכה החליטה להתייעץ עם אביה ושאלה איך היא צריכה להביע את תודתה לאיש שמתעקש לתת לה מתנות כאלה. "ובכן" אמר המלך "אינך יכולה לסרב לקבל אותן. הדבר הנבון ביותר יהיה לעשות לו מתנה כל כך מפוארת שהוא לא יוכל לשלוח לך שום דבר טוב יותר. ואז הוא יתבייש לשלוח לך דבר כלשהו בכלל." הוא ציווה אז, בשם בתו, לשלוח תמורת כל אחד מעשרת הסוסים עשרים פרדות עמוסות דברי כסף. וכך תוך שעות ספורות מצא את עצמו הסוחר עם אוצר כה גדול שהיה צריך לשכור שומרים חמושים כדי להתגונן בפני שודדים.

עם אוכפים מעור מיוחד ועם רתמות כסף; וגם עשרים גמלים מהזן המשובח ביותר ועוד עשרים פילים נושאי אפיריוני כסף ורקומים בפנינים. הסוחר היה צריך לשכור גדוד שלם של שומרים כדי להבטיח את החיות האלה ובדרכם להודו הם עשו רושם גדול בכל מקום. "עוד אוצרות!?" קרא ואל-דאד כשהשיירה הגיעה לבקתתו "מה אדם זקן כמוני, עם רגל אחת בקבר, יכול לעשות עם האוצרות! הנסיכה! היא שיכולה ליהנות מכל אלה! ידידי, קח לך שניים מהסוסים, שני גמלים ושני פילים עם כל מה שעליהם, ואת היתר הוביל-נא לנסיכה."

הסוחר התנגד תחילה כי הביקורים האלה הביכו אותו מאוד. אמנם הוא קיבל פיצוי נאה עבור טרחתו, אך לא נוח היה לו ללכת כך, הלוך ושוב, והדבר

עצבן אותו לא מעט. בסוף הוא הסכים ללכת פעם נוספת, אך הבטיח לעצמו שזו תהיה הפעם האחרונה. וכך, אחרי מספר ימים, השיירה יצאה שוב בדרך לקחאיסטאן. קשה לתאר את הפתעתו של מלך קחאיסטאן כששמע על המתנות החדשות שנשלחו לבתו, הנסיכה מואלי-דאד. הוא הלך לבתו ואמר "יקירתי, האיש רוצה לשאת אותך לאישה. רק כך ניתן להסביר את כל המתנות האלה! זה בוודאי איש עשיר להפליא, ואם הוא כך מסור לך, יתכן וזה יכול להיות שידוך לא רע. אין ברירה אחרת, אלא שתלכי ותבקרי אצלו בעצמך."

הנסיכה הסכימה והוחל בהכנות לביקורם של המלך ובתו אצל הנסיך ואל-דאד הגדול ורחב-הלב.

על פי פקודת המלך הסוחר היה צריך להוביל אותם לואלי-דאד. ברצון הוא היה מוותר על התפקיד הזה ובורח משם, אך בחצר המלכות כיבדו אותו, כנציגו של וואלי-דאד, בקבלת פנים כה אדיבה, שלא ניתנה לו הזדמנות להסתלק. אחרי מספר ימים הוא השתכנע שזה גורלו ושלא יוכל להימלט. יום אחרי יום התקדמה השיירה המלכותית והסוחר הרגיש עלוב יותר ויותר. הוא חישב איזה סוג של מוות ימציא לו המלך, ובמחשבותיו, כשלא יכול היה להירדם בלילות, הרגיש כבר כאילו התליינים מתחילים לעבוד על צווארו.

בסוף הם הגיעו למרחק יום אחד מבקתתו של וואלי-דאד. כאן נעצרו והסוחר נשלח להודיע לואלי-דאד כי

המלך והנסיכה של קחאיסטאן מגיעים ומבקשים להתקבל אצלו. כשהסוחר הגיע, וואלי-דאד אכל בדיוק את ארוחת בצלים ולחם היבש שלו, וכשהידיד סיפר לו את מה שקורה, לא היה לו לב לנזוף בו. וואלי-דאד עצמו התבייש בשביל עצמו ובשביל ידידו, והצטער על כבודה של הנסיכה. הוא מרט שערות זקנו, בכה וגנח. הוא ביקש מידידו לעצור אותם עוד יום אחד עם תירוץ כלשהו, ולחזור למחרת בבוקר כדי לחשוב מה לעשות. כשרק הסוחר עזב וואלי-דאד יצא מביתו באמצע לילה. הוא רץ לנהר ולצוקים וחשב לקפוץ ולאבד את עצמו לדעת. אך כשהגיע לצוק עצר. הוא לא יכול היה לעשות זאת! פתאום הרגיש בזוהר נעים בקרבתו. אך לא היה זה עדיין אור

הבוקר. הוא הביט וראה פתאום שתי
פיות חביבות.
"מדוע תבכה, איש זקן?" שאלה אחת

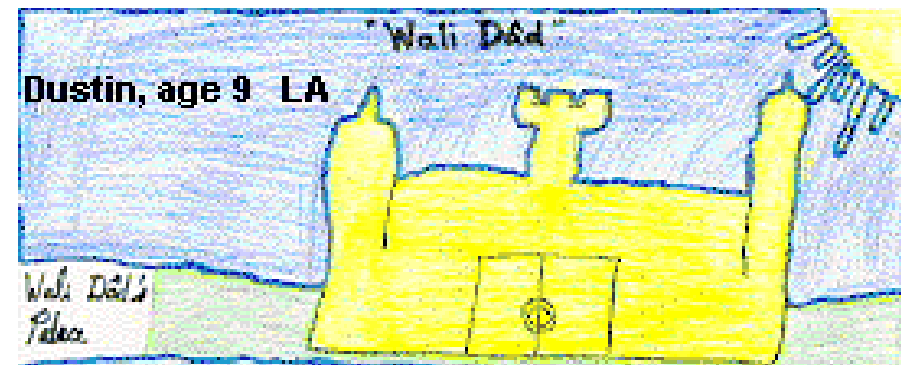

מהן בקול עדין כמו של זמיר.
"אני בוכה מבושה" ענה.
"מה הנך עושה כאן, בלילה?" שאלו.
"באתי לכאן כדי למות" אמר ואלי-דאד.
וכשהן חקרו אותו יותר, סיפר להן את כל
המעשה.

כשרק גמר, אחת הפיות שמה את ידה
על כתפו. ואז הרגיש ואלי-דאד דבר
משונה – הוא לא ידע בדיוק – אך קרה
לו משהו. בגדי הכותנה המרופטים שלו
הפכו לבגדי פשתן יפים ורקומים. על
רגליו היחפות הוא הרגיש נעליים רכות.
על ראשו הופיע טורבן מקושט יהלומים.
כשהוא עמד כך מתפעל, כמו אדם חולם,
הפיה השניה נפנפה בידה והנה – לפניו
הופיע שער מפואר. הפיות הובילו אותו,
המום וחסר אונים, עד שהגיעו לארמון
נוצץ שעמד בדיוק במקום בו עמדה
בקתת הבוץ שלו.
"אל פחד" אמרה הפיה "העושר הזה
הוא כמו עושר רוחך הנדיב." והפיות
נעלמו.
ואלי-דאד נכנס לארמון, מאמין כל הזמן
שהוא חולם, ונשכב לישון בחדר שינה
מפואר, יפה יותר מאשר יכול היה לתאר

הצרות פשוט שגעו אותו ומה שראה
הייתה רק הזיה.
אזי ואלי-דאד סיפר לסוחר מה קרה. לפי
עצתו של הסוחר הם הזמינו מיד את
מלך קחאיסטאן ולבתו הנסיכה, יחד עם
כל המלווים, עד למשרת האחרון.
שלושה ימים ארכה המסיבה המפוארת.
כל ערב הוגשו למלך ולכל האצילים
שאיתו ארוחות על כלי זהב וכסף,
והאורחים התבקשו לשמור את הכלים
לעצמם. מעולם לא נראו מסיבות
מפוארות כאלה, שמלבדם נערכו גם
תחרויות וציד ושעשועים מכל הסוגים.
ביום הרביעי המלך לקח את מארחו
הצדה ושאל האם נכון, כפי שהניח,
שואלי-דאד רוצה לשאת את הנסיכה
לאישה.
ואלי-דאד הודה לו מאוד על המחמאה,
אמר שמעולם לא חשב על כבוד גדול

לעצמו בחלום. אך כשהתעורר למחרת
בבוקר ראה שלא חלם כלל!
אם ואלי-דאד היה מופתע, אפשר לתאר
את הפתעתו של ידידו הסוחר שבא
לארמון אחרי זריחת השמש. הסוחר
סיפר שהוא לא ישן כל הלילה ומיד
בבוקר החליט לחפש אותו. ואיך הוא

חיפש! כל הסביבה שהייתה רק שממה
גדולה הפכה בין לילה לגנים מפוארים!
לולא כמה מהמשרתים החדשים של
ואלי-דאד, שהובילו אותו לארמון, הוא
היה בורח מיד. הוא חשב תחילה שכל

כזה, אך הסביר שהוא זקן מדי ומכוער
מדי בשביל גברת יפה ואצילה כל כך.
אך הוא ביקש שהמלך יישאר עוד ימים
אחדים, כדי שאפשר יהיה לשלוח
ולהזמין את הנסיך מנקאבאד, אדם
צעיר, מצוין, אמיץ ומכובד, שבוודאי
ישמח לזכות בידה של הנסיכה.
המלך הסכים לכך וואלי-דאד שלח את
הסוחר לנקאבאד עם מתנות כל כך יפות
שהנסיך הגיע מיד, התאהב במקום
בנסיכה והתחתן איתה בארמונו של
ואלי-דאד.
מאז חי וואלי-דאד עוד שנים רבות, ידיד
של כל אלה שהיו בצרות, נדיב ובעל טוב
לב בדיוק כפי שהיה כשעסק רק בקצוץ
עשב למספוא.